

Sogne udgjøre Dele, men kun til det enkelte Sogn selv.

Med Hensyn til den tilføiede Tidsbestemmelse bemærkes, at man, da flere forberedende Skridt maae træffes, ikke har troet at kunne bestemme den kortere end til omtrent 3 Aar fra Lovens forventede Emanation.

Med Hensyn til Anskaffelsen af de nødvendige Brandredskaber ved Pligtsprokterne, har man i det Væsentlige fulgt Reglen i Forordning af 29de Februar 1792 § 13 og 27de Marts 1793, kun med den Forandring, at Beskaffenheden af de der nævnte Redskaber er nøiere angiven, og en hyderligere Anskaffelse af enkelte andre Requister er paabuden. Derimod har man troet at kunne frasælbe den Forordning, at Brandspande skulle være forsærdigede af Løder.

§ 65.

Det er fundet meest passende at lægge den her omhandlede Myndighed i Amtsrådets Haand, idet dette maa antages at besidde det tilstrækkelige Localbekendtskab og i det Hele bedst vil være istand til at afvise de forskellige Sognecommuners indbyrdes Forhold til hverandre. Justitsministeriet, der ellers er den øverste Autoritet i Brandsager, maatte, saafremt dette skulde have Afgjørelsen heraf, dog i Reglen støtte sin Beslutning paa Amtsrådets Indstilling.

At Sogneforstanderskabet selv skulde tage afgjørende Bestemmelse om Sprøiteholdet, vilde være utilraadeligt, da det kan forudses, at Stemningen især paa de Steder, som hidtil ingen Sprøite have holdt og i lang Tid have været forskaanede for Ildbrand, eller hvor paa Grund af Omstændighederne de under en Brand tilstedekomne Sprøiter ikke have gjort den forventede Nytte, vil være imod en Foranstaltning, der vil medføre ikke ubetydelige Udgifter og hvis Gavnlighed maaskee først ved en længere Erfaring vil erkiendes. Hertil kommer, at Brandvæsenets hensigtsmæssige Ordning er af en væsentlig Betydning ikke blot for vedkommende Commune selv, men for det Offentlige, og endelig vil Sogneforstanderskabet efter Amtsrådernes nuværende Sammenlægning ifølge Lov af 22de Marts 1855 § 8

der være saa stærkt repræsenteret, at Sognets Interesser maae antages tilstrækkelig at ville blive varetagne. Derimod er det en Selvsølge, at Amtsrådet ikke bør tage Beslutning, forinden Sogneforstanderskabets Erklæring er indhentet, og de af samme fremsatte Forslag og Grundene til disse ere tilbørlig veiede.

Det følger derhos af Sagens Natur, at Ordningen af Anliggender, der nærmest henhøre under Brandpolitiet, ikke bør skee uden Medvirkning af dets egentlige Organer, men at der bør gives Politimesteren og Branddirecteuren behørig Leilighed til at erklære sig over de herhen hørende Spørgsmaal, medens Amtmanden vil have at varetage denne Interesse i hans Egenstaa af Medlem af Amtsrådet.

Bestemmelsen i Paragraphens Slutning har man ikke troet at kunne undværes, naar den Myndighed opgives, som nu fortider tilkommer Justitsministeriet i Genhold til Forordningen af 29de Februar 1792 § 13, 5te Afsnit, idet Anskaffelsen af Sprøite før den i Lovudfasset almindelig bestemte Frist undtagelsesviis kan være saa paatrængende nødvendig, at Afdgangen hertil bør holdes aaben.

§ 66.

Den i Paragraphens Begyndelse opstillede Regel vil sandsynligviis være den almindelige. Det vil uden Tvivl kun undtagelsesviis, hvor ganske særegne Omstændigheder tale derfor, blive Tilfældet, at Dele af et Sogn henlægges til et fremmed Nabofogn; en saadan Sammenlægning af Districter, der ellers ikke staae i nogen communal Forbindelse med hinanden, vil let i administrativ Henseende medføre Bidtøflighed og Besvær.

§ 67.

Det er forudsat, at Amtsrådet betimelig vil lade sig meddele Oplysning fra vedkommende Sogneforstanderskaber om, hvilke Foranstaltninger der af dem ere trufne til den første Anskaffelse og de dermed i Forbindelse staaende Indretninger, og Ministeriet vil være betænkt paa ved et Circulaire at henlede Amtsrådernes Opmærksomhed paa, inden hvilken Tid de forskellige Autoriteters Erklæringer bør være af-